

A bűnös gonoszsága saját fejére száll - 7. zsoltár (okt. 15.)

Pont mostanában foglalkoztunk a tizenegyedikeseikkel a buddhizmus kapcsán a koanokkal, ezekkel a rövid elgondolkoztató történetekkel. Ezek közül az egyik így hangzik:

Élt egyszer egy hatalmas harcos. Bár öreg volt már, még mindig képes volt legyőzni kihívóit. Hírneve messzire eljutott, és sok tanítvány gyűlt össze hogy tanuljon tőle.

Egy napon egy ismeretlen harcos érkezett a faluba. Elhatározta, hogy ő lesz az első ember, aki legyőzi a nagymestert. Ereje mellett volt egy nyugtalanító tulajdonsága, hogy felfedje ellenfele legkisebb hibáit is. Megvárta amíg ellenfele megteszi az első csapást, kifigyeli gyengeségét, és könnyörtelenül, villámgyorsan lecsap rá.

Nem hallgatva aggódó tanítványaira, az öreg mester boldogan elfogadta a fiatal harcos kihívását. Amint ketten elkészültek a küzdelemre, a fiatal harcos elkezdte becsmérelni az öreg mestert. Sarat szórt az arcába és leköpte. Órákig ócsárolta és elmondott minden szitkot és átkot amit az emberiség csak ismer. De az öreg harcos egyszerűen csak állt ott nyugodtan és nem mozdult. Végül, a fiatal harcos teljesen kimerült, és vereségének tudatában, kínosan érezve magát elment.

A tanítványok csalódottan, hogy nem harcolt az ifjúval, az öreg mester köré gyűltek és megkérdezték: "Hogy tudtad becsülettel kiállni azokat a sértéseket? Hogy tudtad legyőzni?"

"Ha valaki hoz neked egy ajándékot, és te nem veszed el," válaszolt a mester, "akkor kit illet az ajándék?"

Ha valaki tud Istenhez menekülni a fájdalomával, az elszenvedett bántásokkal, s nem akarja azokat maga megtorolni, akkor élheti át azt, amit ez a mester is átélt: hogy anélkül, hogy magát próbálta volna megvédeni, megszegyenült az ellenfele. Dávid is valami ilyesmiről beszél.

Azonban sokszor inkább a magunk kezébe vesszük a dolgok lerendezését. A rosszért rosszal fizetünk, de jól megpúpozott mértékkel, amit aztán megint visszakupunk, hogy újra visszaadjuk stb. Mindenki tönkremegy bele.

Van olyan is, hogy nem tudjuk visszaadni, vagy azért, mert túl erős, túl nagy az ellenfél (susogós mackók epizód), vagy azért mert nincs konkrétan hibáztatható ellenfél. Hemingwaynek van egy novellája, az Indián tábor, amiben egy szülés levezetésére hívják ki az orvost, aki gyermekével együtt megy ki a rezervátumba, s míg ő a szülést vezeti le, a férj szenvedve felesége fájdalmától, s segíteni nem tudva elvágja egy borotvával a saját torkát... Jó példája ez annak, amikor a feszültségből származó agressziót nem tudva hova levezetni, magamon vezetem le.

De van harmadik lehetőség is: az, amiről a zsoltáríró beszámol. Futhatok hozzá, elbújhatok az Apukám háta mögé, ha bántani akarnak, és Ő megvéd, s a gonoszokra visszafordul a saját gonoszságuk. De ez csak akkor mehet így végbe, ha tényleg rábízom a bosszúállást, és nem veszem a magam kezébe.

Ha nem veszed el, kié lesz az ajándék?

Meddig tart a szenvedés? - 6. Zsoltár (okt. 8.)

Egy magát rendkívül nyomorultul érző ember imádságát olvashatjuk itt. Külső ellenségek és belső erőtlenség, elkeseredés, depresszió, félelem, szorongás, ami már fizikai tünetekben is megjelenik olvasható ki ebből a leírásból. És még valami: ingerültség (4/b vers, 7/a vers). Olvastam egy modern angol parafrázisát ennek a zsoltárnak, amiben egy így fordítható sor volt: Meddig kell még a sarokban állnom? A szenvedő ember, aki nem tud mit tenni helyzetének megváltoztatásáért, érthetően ingerültté válik. Talán már ti is tapasztaltátok ezt, akár magatokon, akár beteg, szenvedő hozzátartozókon. Ugyanakkor ez az ingerültséget senki nem hordozza szívesen. Már maga a beteg ápolása is plusz erőt igényel kimerültté és engem is ingerültté tesz, hát még ha ilyenkor hála helyett ingerültséggel reagál... Az már kiveri a biztosítékot. Kivéve Istennél. A szenvedés helyzeteiben, legyenek akár testi, akár lelki fájdalomtól okozottak, robbanhatok Isten felé. Már csak azért is, mert hívó emberként úgy gondolom, hogy mindaz, ami velem történik, az Ő kezéből jön. Ingerülten megfogalmazva: Ő a felelős mindenért!

Csak egy ilyen robbanás után juthatok el oda, ahová a zsoltár írója is eljutott: a megnyugvás érzéséig. Ha merem megfogalmazni fájdalmaim, kétségeim, haragom Isten felé, akkor élhetem át az azoktól való megszabadulást is. Amíg úgy csinállok, mintha nem lenne semmi bajom, addig megmarad a bajom. Mindenki ismeri ezt a párbeszéd részletet: - Mi a bajod? – Semmi. – Akkor miért viselkedsz így. – MONDOM, HOGY SEMMI BAJOM!... Hol oldódik meg majd ez a konfliktus? Ott ahol el tudom mondani mi a bajom. Istennel való beszélgetés esetén mindenképpen.

Ha eljutok odáig, hogy merjem kimondani, hogy Ő a felelős mindenért, akkor tényleg kiadva feszültségeimet – ezt nem spórolhatom meg – eljuthatok oda, hogy ez már nem ingerültséggel, hanem nyugalommal töltsön el. A helyzet még nem változott meg, de az én jelenlétem megváltozott a helyzetben, és ez a lényeg!

A zsoltár utolsó 3 verse ezt mutatja számunkra:

*Távozzatok tőlem mind, ti gonosztevők,
mert meghallotta az ÚR hangos sírásomat!*

*Meghallgatta könyörgésemet az ÚR,
imádságomat elfogadta az ÚR.*

*Megszégyenül, és reszketni fog nagyon minden ellenségem,
meghátrál, és megszégyenül egy pillanat alatt!*

A fájdalomnak, panaszkodásnak, lázadozásnak, sőt olykor még a nyavalygásnak is van helye az életünkben. De az lenne a jó, ha ezt Isten felé tudnánk megfogalmazni, hogy Ő megnyugtathasson minket. Ha egy betörőt hallasz éjjel az ajtódon kaparászni, akkor nem a legjobb barátnődöt, vagy haverodat hívod fel, hogy elpanaszold neki, hogy ez milyen rossz érzés, hanem a rendőrséget. Ennek a zsoltárnak az utolsó 3 verse kicsit olyan, mintha kikiabálnék a betörőnek, hogy tűnjön le innen, mert már hívtam a rendőrséget! Persze tudom, hogy a példa sok szempontból sántít, csak arra akartam vele rávilágítani, hogy Istennek nem csak elmondhatom az érzéseim, de Ő segíteni is tud. Forduljatok felé bizalommal, imádságban, időt hagyva arra, hogy érzéseitek előjöjjenek, s Isten gyógyíthassa a lelketeket!